U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **D. T.**, zastoupena zák. zástupkyní M. T., zastoupené Mgr. Ondřejem Rejskem, advokátem se sídlem Buzulucká 431, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 7. 2009, č. j. OAM-239/VL-18-K03-2009-2, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 7. 2010, č. j. 29 Az 18/2009 – 25,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému advokátovi stěžovatelky Mgr. Ondřeji Rejskovi **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 4800 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 21. 7. 2009, č. j. OAM-239/VL-18-K03-2009-2. Rozhodnutím správního orgánu nebyla stěžovatelce k její žádosti udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Krajský soud se ztotožnil se závěrem správního orgánu, že stěžovatelka nesplňuje podmínky udělení azylu. Problémy se soukromými osobami či problémy rodinného charakteru nemohou být důvodem pro poskytnutí jakékoliv formy mezinárodní ochrany. Tíživá rodinná situace a podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany z důvodu legalizace

zdejšího pobytu naopak vedou k závěru, že žádost stěžovatelky je zcela zjevně nedůvodná. Krajský soud dále přisvědčil žalovanému, že nezletilá stěžovatelka nemohla být v zemi původu pronásledována, neboť se narodila v České republice, rovněž případné obavy z návratu do země původu v daném případě zcela jistě nelze posoudit jako odůvodněný strach z pronásledování. V aplikaci § 13 zákona o azylu ani při posouzení důvodů udělení humanitárního azylu neshledal soud žádných pochybení. Soud se dále ztotožnil se závěrem žalovaného, že nebylo prokázáno, že by stěžovatelce v případě návratu hrozilo nebezpečí vážné újmy podle § 14a zákona o azylu.

Stěžovatelka napadla rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové včas podanou kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."). Opětovně namítla, že je ohrožena agresivním jednáním ze strany manžela své matky. Jeho jednání představuje vážnou újmu ve smyslu § 14a zákona o azylu, neboť takové zacházení s malým dítětem je ponižující. Tomuto ohrožení stěžovatelka nemůže uniknout přestěhováním v rámci Ukrajiny nebo je snadno řešit prostřednictvím státních orgánů Ukrajiny, neboť manželu její matky svědčí domněnky otcovství a ten má proto vůči stěžovatelce rodičovská práva. Stěžovatelka proto splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Stěžovatelka má dále za to, že rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, na která krajský soud v odůvodnění rozsudku odkázal, se přímo institutu doplňkové ochrany a konkrétně ponižujícího jednání nedotýkají. Nesouhlasila ani se závěrem krajského soudu, že žalovaný ve svém rozhodnutí vyčerpávajícím způsobem vysvětlil, proč neshledal podmínky pro uplatnění mezinárodní ochrany. Stěžovatelka navrhla zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci k dalšímu řízení.

Při rozhodování o kasační stížnosti žalobce musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Nejvyšší správní soud proto zkoumal otázku, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodu uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatelka spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. Nejvyšší

správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů. Nejvyšší správní soud se k problematice hrozící vážné újmy ze strany soukromých osob podrobně vyjádřil např. v rozsudku ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008-57, www.nssoud.cz, či v rozsudku ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 – 62, www.nssoud.cz. Co se týče námitek stěžovatelky vůči samotnému odůvodnění rozsudku krajského soudu, Nejvyšší správní soud se nesrozumitelností a nepřezkoumatelností rozhodnutí krajského soudu pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zabýval např. v rozsudku ze dne 12. 1. 2005, č. j. 4 Azs 300/2004 - 36, www.nssoud.cz, či v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS.

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost žalobkyně podle § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Ustanovenému zástupci stěžovatelky náleží v souladu s § 11 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti ve výši 4200 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 600 Kč podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 4800 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatelky nese dle § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 3. března 2011

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu